

Little Secret: tussen Playboy en vakantiefoto

Monique laat als artiest zien dat in iedereen een 'Monique' schuilt. Ze 'triggert' kijkers verder te denken. En daagt de gepassioneerde vrouw uit meer van zichzelf te onthullen dan ze durft, dan ooit van haar werd verwacht. Monique haar kunst doet vrouwen hun sensualiteit omarmen en laat zien wat mannen, maar ook vrouwen, onweerstaanbaar vinden. Elke donderdagavond openen de deuren van haar galerie in het oude NIB-gebouw, waar haar expositie 'Little Secret' te bezichtigen is.

DOOR NELLIE NIJHOLT

Monique is niet alleen een artiest, ze zit in elke vrouw, zegt de kunstenaar en ze wijst naar haar werk aan de wand, waar uiteenlopende soorten vrouwen op prijken. „Deze heeft een geweldig lichaam, haar handen zijn geweldig gelukt”, Monique loopt verder. „Op dit beeld staat een vrouw die geen grote borsten heeft, maar ze poseert en is zelfverzekerd en dat maakt aantrekkelijk”, stelt ze. „Slechts enkele vrouwen hebben de Monique in zich gevonden en kunnen haar vrijlating volledig omarmen. Een zelfverzekerde, hartschietlijke vrouw die niet bang is haar sensualiteit te verkennen, gebruiken en te verbeteren”, legt de kunstenaar uit. „Ze stralen een magisch aura uit. De magie die gevangen is in elke Monique.”

Twee jaar geleden, toen Monique aan een cursus naaktmodellen tekenen begon, had ze niet verwacht zo ver te komen. Afgelopen donderdag exposeerde ze voor de tweede keer, de eerste expositie vond plaats in Landhuis Groot Kwartier. „Daar ging het

vooral om de locatie. Mensen kenden mij nog niet en wisten niet wat te verwachten. Nu zit ik in het NIB-gebouw, iets wat veel beter erbij past.”

Een hapje en een drankje staan al klaar bij binnenkomst, maar het oog wordt gelijk ergens anders heen getrokken. Aan de wand prijken verschillende vrouwen, met bijna nietsverhullende kleding. Sexy, dat is het zeker. Maar ordinaris niet; dat wat de vrouwen dragen, van klassieke lingerie tot een gedrapeerd stuk stof, spreekt tot de verbeelding en laat kijkers raden wat er onder zit. De grootste vraag die opkomt is toch nog wel: welk gezicht schuilt hier achter?

Monique lacht. „Dat is juist waar ik naar streef. Ik wil dat mijn werk spannend is om naar te kijken, het moet vragen oproepen en mensen triggeren”. Een van de bezoekers donderdagavond doet een poging na het bestuderen van de houtskooptekeningen en verschillende vrouwen tussen het publiek. „Hij dacht er drie te hebben herkend. Maar het leuke is dat je ze met kleren aan niet snel herkent. Het laat te raden over, het is 'our little secret'.

Monique heeft zelf een fotostudio in haar werkruimte. „Ik laat modellen verschillende poses doen, leg ze vast op de manier zoals ik ze sexy vind”. Dat is het begin van een paar maanden werk, dat ze kwijt is aan elke tekening. „Wat ik teken moet mij boeien en op alle details; van aderen tot pigmentvlekjes.”

Ze legt het nader uit bij een rondleiding door haar expositieruimte. Na binnenkomst toont Monique eerst de 'stoute kamer'. „Om de spanning op te bouwen”. In de hoek ligt een paar handboeien tussen de boa's. Duidelijk de kamer waar gespeeld wordt. In de volgende kamer, 'the bottom line', wordt er iets meer onthuld. Een vrouw met mooie billen en gestroomlijnde rug staat op een schildersezel naast een vrouwenpop in lingerie. „Dit werk ben ik nog niet klaar mee, de rug moet bijgewerkt worden. In mijn ogen is het nog niet geheel perfect”, zegt ze terwijl ze over het houtskoop wrijft.

In de hoek is nog één kamer over, de kamer 'waar het allemaal gebeurt'. Het oogt knus, enigszins huiselijk, maar toch is ook hier de spanningsfactor inge-

bouwd. Een bed staat in het midden, met bonte kleden er over heen. De glazen staan klaar voor een avond met zijn tweeën. Het creëert de sfeer die bij de tekeningen passen. Iets anders dan vrouwen wil Monique niet tekenen. „Wat ik teken moet mij boeien en inspireren. De lijnen en de uitstraling van een zelfbewuste vrouw zijn geweldig. Ik vergeet alles zodra ik bezig ben. Datzelfde effect krijg ik niet van een schaal fruit of een mooi uitzicht.”

Het tekenen heeft dan ook als een vorm van therapie gewerkt toen in mei borstkanker werd gediagnosticeerd bij de 46-jarige vrouw. „Toen de diagnose bekend werd gemaakt, keek ik op en zei: 'Heb je het tegen mij?' Dat kon niet. Ik eet gezond en beweeg genoeg, had geen stress. Dan kom je in een stroomversnelling. Ik ben een vechter en dacht 'kom maar op', ik laat me niet uit het veld slaan. Dertien weken lang vloog ik op en neer naar Miami voor chemotherapie. Voor de bestraling moest ik er vijf weken blijven. Ik ga dan niet zitten te mikken en te piekeren. Elke dag stond ik vroeg op en ging ik aan de slag met mijn werk, om vervol-

gens naar het ziekenhuis te gaan. Het werkt therapeutisch, je denkt niet aan je ziekte. Het heeft me wel gemotiveerd verder te gaan in de kunst, vandaar deze expositie. Tegen mezelf en mijn modellen zeg ik dan ook: 'nu kan het nog, ga ervoor!'.”

In het kader van 'nee heb je, ja kun je krijgen', stuurde Monique een e-mail naar Art Fusions in Miami. „Art Fusions zit ook in andere steden, zoals Amsterdam. Ik probeerde het gewoon en niet veel later was ik als een kind zo blij toen ik bericht kreeg dat ik mocht komen kijken of hun ruimte wel bij mijn werk past. Binnenkort ga ik met mijn kinderen naar New York. Ik ga gewoon kijken of daar ook galerijen zijn die enthousiast zijn over mijn werk”, sprankelt ze. Elke donderdagavond exposeert Monique haar kunst in haar galerij in het oude NIB-gebouw. Geïnteresseerden kunnen ook op afspraak langkomen. Andere kunstenaars kunnen ook, in overleg, gebruik maken van de werk- en expositieruimte van Monique.

© littlesecretbymonique.wordpress.com

De kijker wordt overgehaald verder te denken. Wie is de vrouw achter de tekening?

Een bed staat in het midden, met bonte kleden er over heen. De glazen staan klaar voor een avond met zijn tweeën. Het creëert de sfeer die bij de tekeningen passen. FOTO JEU OLIMPIO

„De lijnen van een vrouw heb ik goed in de vingers, maar mannen, fruitschalen en stillevens trekken me niet”, aldus Monique, in de kamer 'waar het allemaal gebeurt'.

De muur van het voormalig kantoorpand heeft Monique (rechts) opgeveuld met een tekening van haar hand en tekst van haar vriendin Farah Dibah. FOTO'S MONIQUE

Een hapje en een drankje staan al klaar bij binnenkomst, maar het oog wordt gelijk ergens anders heen getrokken.

„Met dit werk ben ik nog niet klaar. De rug moet bijgewerkt worden. In mijn ogen is het nog niet geheel perfect.” FOTO JEU OLIMPIO